

KIEVAIDIK

Kanna südames päikest.

Kan-na sü - da - mes päi-kest, kas vihm on või lu - mi, kas tae-vas on kir-gas või

hall nagu u - du. Kan-na sü - da-mes päi-kest, siis tulgu mis tu - leb: sul

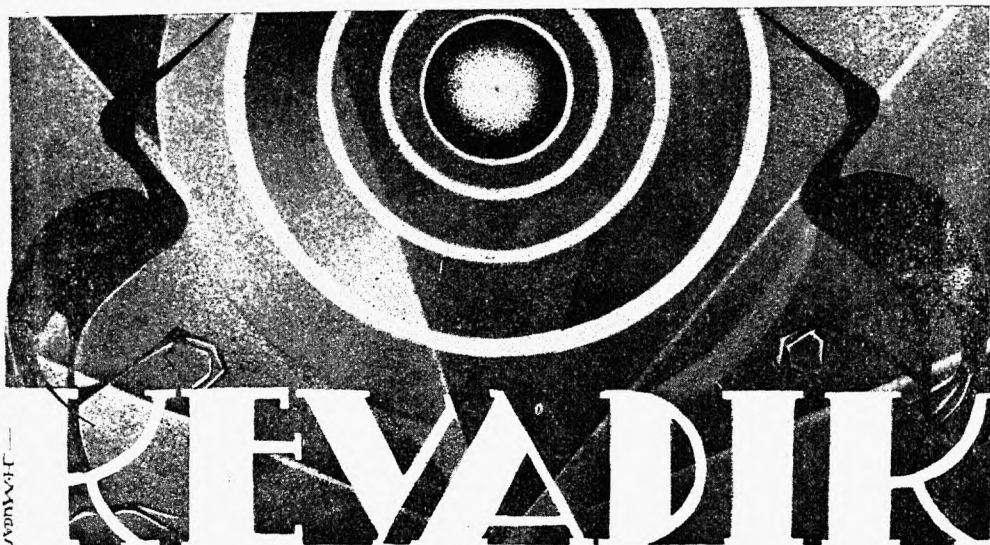
he - len-dab val - gus, mis süda - mes põ - leb!

2. Kanna huuledel laulu, mil rõõmulik kaja,
kui argipäev kohutab, lohutab see.
Kanna huuledel laulu, siis tulgu mis tuleb,
sul võidu toob julgus, mis südames põleb.

Cäsar Fiaisien'i järel.

Kaanepilt: Aksel Gallen-Kallela — Noorus.

Noorsoo enesekasvatuse ja elureformi ajakiri.

№ 6

IV aastakäik

1926/27

Kuhu sa lähed?

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

Lähnen võitlema isamaa õiguse, rahvaste püha õiguse, inimkonna püha õiguse poolest.

Õnnistatud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

Lähnen võitlema rõhutatud vendade vabastamiseks, nende ahelate purustamiseks, maailma ahelate purustamiseks.

Õnnistatud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

Lähnen võitlema valskuse-meeste vastu nende poolest, keda need lõivad maha ja rudjuvad jalgade alla, ülekohtuste käskijate vastu orjastetute poolest, türannide vastu vabaduse poolest.

Õnnistatud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

Lähnen võitlema, et masendatud jälle võiksid käia püstipäi, ja et vabisevad põlved tugevneksid.

Õnnistatud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

Lähnen võitlema, et isad enam ei tarvitseks needa päeva, mil neile öeldi: „Sulle on sündind poeg“, ega emad nutta, mõeldes hommikut, mil nad surusid esimest korda rinnale oma lapse.

Õnnistatud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

*Lähnen võitlema, et vend enam ahastades ei tarvitseks näha õde kuu-
vavat nagu rohtu, mida maa enam ei toida, ning et õde enam ei tarvitseks
nuttes saata venda, kes ealgi ei tule tagasi.*

Õnnistetud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

*Lähnen võitlema, et igaiüks saaks rahus süüa oma töö vilja; et ei oleks
enam väikeste laste pisaraid, kui need küsivad leiba ja neile vastatakse: „Ei
ole enam leiba.“*

Õnnistetud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

*Lähnen võitlema vaeste poolest, et neilt ei riisutaks nende pärisosa ühi-
sest pärandusest.*

Õnnistetud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

*Lähnen võitlema, et kaoks viletsus osmidest, et ellu tuleks üksmeel,
rahu ja rõõm.*

Õnnistetud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

*Lähnen võitlema, et puhast õhku saaks jälle neile rindadelle, kes seda
kaebavad, ning valgust neile silmadelle, kes seda otsivad, rahu aga kõi-
kide südametele.*

Õnnistetud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

*Lähnen võitlema, et kaoks need tõkked, mis rahvaid lahutavad üks-
teisest ja takistavad neid sülelemast üksteist nagu ühe isa lapsed, kelle kohus
on elada rahus ja armastuses!*

Õnnistetud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

Lähnen võitlema inimeste vaba mõtte, sõna ja enesetunde poolest.

Õnnistetud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

*Lähnen võitlema kõrgusest alla astund ülimate sääduste poolest, õigluse
poolest, mis õigust teeb, inimarmastuse poolest, mis leevendab vältimatuid kannatusi.*

Õnnistetud olgu su relvad, noor võitleja!

Kuhu sa lähed, noor võitleja?

Lähnen võitlema, et kõigil oleks südames lootust ja maailmas isamaa.

Õnnistetud olgu su relvad, seitsmele korrale õnnistetud, noor võitleja!

A. de Lamennais.

*Ainus tarbeline ja piisav usuline tõde on see, et maailmal ja
inimesel on olemas mingi moraalne siht, ja et ükski hääd taotlev
pingutus ei lähe hukka.*

Jules Payot (Tahte kasvatamine).

Mõtteid noortele 8. karskuspühaks.

noored sõbrad! Pärimuslikult pühitseb eesti karsklasteperere 30. apr. ja 1. mail s. a. oma 8. üleriiklist karskuspüha.

See püha on kilomeetri-rühkimisteel ülesseatud postiks meie sihtide ja omaksvõetud aadete poole;

see püha on tähiseks, mis näitab õige suuna edespäiniseks tegutsemiseks ja teekunna jätkamiseks. On loomulik, otse tarvilik, et oleks hetki võitluses, mil vaadatakse ja loetakse üle aegajalt võitlusmalevad, täiendatakse tühje kohti, ridasid, ja asutakse siis uuesti ja tihedamalt võitlusrännakulle.

Teiselt poolt on omakorda seegi tähtis, et enne kui jätkatakse teekunnda, peab otsuselle jõutama, kas oli vana suun küllalt otstarbekohane ja võiduloorbereid saavutatav, või oli

ses midagi olukordi mitte-arvestavat ja koguni eluvõõrastki. Võitlusesse minnes olgu abinõudki, sõjariistad, relvad valitud ja proovitud, kas siingi miski ei vaja muudatusi ja reforme. Kui vajatakse — püüame neid teostada, läbi viia.

Teame, et võitlus ja edesirühk ainult siis õnnestub ja hellitetud lootused täidab, kui meie kõik kogu jõu- ja tahtepingutusega omal vabal soovil sellele andume, ühtlasi aga valitud ja teritetud relvadega võitleme.

Nii on karskuspüha saadud tagajärgede fikseerimispunktiks, uute aateven-

dade-õdede organiseerimiseajaks ja uute nõuete ülesseadmise tähiseks. Kõik mõtlevad eesti kodanikud rakenduvad seks pühaks üleva karskusaate teenistusse, et istutada laiematesse rahvamassidesse tugevamat karskustahet ja tõsist täiskarskuse veendumust. Sellest oleneb suurel määral meie kaugem tulevik, ilusam televik.

Loomulikult ei saa eesti noorkarsklasteperere vastu külmaks ega ükskõikseks jääda, kuigi tema võitlusmaleva üleva-

tamine ja uute jõudude juurdeorganiseerimine langeb peamiselt sügissemes-tril korraldetavale üleriiklisele karskusalale.

Mida võiks ja mida peaks noored siis karskuspühaks ja karskuspühal tegema?

A. Thomas

Tantsisklev kevad.

Muidugi, vanadelle ja kõigile karskuspüha korraldajaile selle hääks kordaminekuks moraalselt ja tegelikult kaasa aitama. Sääluures ei tohi nad aga ennast ega oma organisatsiooni ära unustada.

Minu arvates oleks väga kohane karskuspüha puhul vahetada omavahel mõtteid noorsookarskustöö süvendamisest, mis viimasel ajal hakkab kerkima meil ikka ja enam päevakorrale. Peab kindlasti tulema aeg, kus meie täielikult kvantitatiivselt töö meetodilt läheme üle kvalitatiivsele töömeetodile.

Et meil siin aga praegu otsekohesed ja konkreet-ülesanded puuduvad ehk leidmisel on, samuti pole ka veel süvendamistöö vahendid ega abinõud proovitud ja nende otstarbekohasuse üle otsuselle jõutud, siis aidaku karskuspüha puhul avaldetud mõtted, otsimisihad ja teotsemistuhing meid neis mõlemas küsimustes rahuldada ja kiiremale lahendusele viia.

Omalt poolt tahaksin loota, et tänavuse karskustähtpäeva puhul karskusringide liikmed ja teisedki huvi- ja aateosalised, kooli lõpetajad, abiturientid, niihästi alg- kui ka keskkoolides, eriti aga küll maa algkoolides, hakkaksid mõlgutama mõtteid ja otsima teid, kuidas kooli lõpetanult pidada veel tihedamat kontakti endise karskusringiga.

Igatahes see on küsimus, mis väärrib tähelepanu ja on äärmiselt tähtiski. Paljud meie noored maal, lõpetand algkooli, ei lähe enam edesi õppima, puutuvad kokku ümbrusega, mis on kõike muud, aga mitte karske, assimileeruvad hiljem sellesse ümbrusse, sest ilmavaade pole veel välja kujunenud, mis aitaks kiusatustele vastu panna; ka tahtejõud ei suuda küllalt läbi murda, sest paha tihti peab üksi seda võitlust võitlema ja „ketserina“ esinema. Nii jäävad paljudki noored, kes koolis olid aktiivsed karskustegelased, karskustöö ja -aate vastu külmaks ja kaovad hiljem lõpuliikult joomaseltskunda. Ja seda sellep., et kooli lõpetanuile pole enam mingit sidet, mis aitaks ühiselt ja mehiselt kiusatustele ja joomakommetele vastu raiuda.

Kui aga oleks mingisugune organisatsioon, mis lõpetajaid endiselt seoks

ja õhutaks karskusaate eest edesi töötama, siis oleks asi sootu teisiti. Sellepärast tuleb kindlasti kaalumisele võtta, kas pole võimalik asutada koolide karskusringide juurde vilistlaskogud ehk mingisugused teised juriidilisel alusel seisvad organisatsioonid, mille liikmeks võiksid olla endised õpilased, õpetajad, lastevanemad ja teisedki ajast huvitetud. Noorsoo Karskusliidu juhatuses on seda küsimust juba harutletud. Igatahes, kui see mõte teostub, aitab see suurel määral kaasa meie noorsookarskusliikumise ja -töö eduks ja tulemusteks.

Samuti peaks iga karskusringi liige veenduma ikka enam ja enam enda kohustustes ringi vastu ja täiskarskuse nõudes, et siin, nagu seni pahatihti, etteheited mitte võimalikud ega tarvilikud ei oleks. Olgu meis igasühes raudne karskustahe, kõikumatu täiskarskuse nõue ja seiskem igaüks nõnda karskusperes, nagu tugevaim tamm tormidehoos.

Niipalju ideelistest ülesannetest, niipalju vaimlistest päevaküsimustest.

Nüüd lubatagu mõne sõnaga puudutada ka karskuspüha ainelisest küljest. Teatavasti on lubatud karskuspüha puhul karbikorjandus. Ärgu jätku ringid seda juhust kasutamata oma ainelise külje kindlustamiseks. Tulevad ju sügismestril suuremad väljaminekud — saadikute sõidurahad IV noorsoo karskuskongressile, noorsootegelaste kursusele jne. jne. Karbikorjandusest saadud tuludest jääb pool ringile, kuna teine pool tuleb saata E. Karskusliidule.

Niipalju ringide enese ainelise külje kindlustamise võimalustest, kuid nüüd natuke ka Eesti Noorsoo Karskusliidu, kõige keskkoha, ainelise külje kindlustamise vajadusest. Sellest on erikirjutis samas numbris, kuid ma tähendaksin sinna juurde ainult niipalju, et tõesti E. Noorsoo Karskusliit vajab sellist toetust ja et see oleks üsna kergesti realiseeritav ja läbiviidav, kui ringid seks kõik moraalselt ja tegelikult kaasa aitaksid. Seda palub ja julgeb loota Noorsoo Karskusliit. Lõpuks tähendaksin veel niipalju, et pole küllalt, kui ainult ringi liikmed liitu üksinda toeta-

vad, vaid väga soovitatav oleks ka, kui ringid kohapääl katsumsid ka vanemate tegelaste: õpetajate, vanemate j. t. toetust organiseerida, s. t. liidule toetajaid-liikmeid muretseda. Et ringid ka sellest suurest tööst, pääle moraalse tasu ja enesetunde rahulduse, midagi saaks, otsustas E. Noorsoo Karskusliidu juhatus 25 % iga toetaja-liikme liikmemak-

sust anda ringile. Nii oleks tulu kahepoolne ja mõlemaid rahuldav. Tahaks loota, et ringid juba karskuspüha puhul, kus suuremaid võimalusi kui tavalisti, sellest omad paljutootavad järeldused teevad.

Noored! Kõik ühelmeelidel ja kevadmeeleolus karskuspüha pühitsema, ülesandeid ja kohustusi täitma!

VILLEM ERNITS.

Omal jõul tegutsema!

eatavasti on tänavuses riigielarves Karskusliidu toetust hääks arvatud vähendada tervelt 62,5%. See vähendus mõjub loomulikult kõigi karskusorganisatsioonide eelarvetesse. Ei pääse sellest mööda Eesti Noorsoo Karskusliitki.

Kas aga tohib seepärast hakata tegevust vähendama? Igatahes mitte, — ennem peab seda suurendama, just riikliku toetuse vähendamise kiuste, et sellega tasakaalu alalhoida karskustöös. Ega meie ülesanded ja töö tähtsus seepärast vähene, et toetust vähendeti!

Ameerikas peetaksegi ainuõigeks karskustöökst seda, mis sünnib rahva enese kulul, ilma ühegi riiklise toetuseta. Ameeriklane ei saa üldse arugi, kuidas on võimalik riiklikku toetust paluda niisuguselle vabale rahvalikumisele, nagu seda on karskustöö. Ameeriklane mobiliseerib karskustöö süstemaatiliseks toetuseks igakuuliste maksudega mõni miljon kodanikku, peab seega üleval laia üleameerikaliku karskusorganisatsiooni mõnesaja elukutselise karskustöölise, ja toetab karskusliikumist kogu maailmaski. Ameeriklane leiab, et karskusliikumine on siis tööpoolest vaba ja hoorikas liikumine, kui tal on küllaldane rahva moraalne ja rahaline toetus — viimane on Ameerikas iseenesest mõistetav järeldus esimesest.

Ka meil tuleb asuda samale teele, noorsookarskustöös eeskätt, nagu Noorsoo Karskusliidu juhatus ongi teind juba vastavaid kavatsusi. Onneks on siin

selleks suuri võimalusi, sest senise tegevuse tagajärjel on suudetud koondada Noorsoo Karskusliitu üle 10.000 noore. Tarvitseb neil ainult natukenegi igalühel isiklikult kaasa tömmata ühise asja eduks, ja meie noorsookarskustöö võib julgesti edeneda. Seda tahavad meie noored kindlasti ja on kahtlemata valmis vaimustusega omalt poolt tegema, mis vaja.

Kui iga Noorsoo Karskusliidu liige muretseks liidule ainult 10 marka lisatulu aastas, siis teeks see aasta kohta juba üle 100 tuhande marga, mis kataks suurema osa puudujäägist endise riiklise toetusega võrreldes. Minu arvates on aga liiga alandav Noorsoo Karskusliidu liigetelle, hinnata enese karskusvalmisolekut aastas ainult 10 margaks, vaid isegi isiklikkude vabatahtlikkude kuumaksude toetussumma tohiks ulatuda vähemalt 5 margaks kuus, nii siis aastas vähemalt 40—60 margaks. Pool jääks sellest rahast koguvale kohapäälsele organisatsioonile, pool läheks keskkotta, Eesti Noorsoo Karskusliidule. 100% läbiviiduna annaks see Noorsoo Karskusliidule, keskkohale, umbes 200—300 tuhat marka aastas, s. o. ületaks riigisummade vähenemise tõttu tekkind puudujäägi ja võimaldaks senisest elavama tegevuse. Teine pool virgutaks aga suuresti kohapäälset tegevust ja viiks meie noorsookarskustöö seniolemata kõrguselle.

Asi on seda väärt, et see võetakst kõigis noorsoo karskusühinguis kõnealla ja tehtaks selle läbiviimine ülesandeks juhatusetele või tarbekorral sel-

leks valitud eritoimkundadelle, kellel peaks olema kindlad asemikud igas klassis. Noorsoo Karskusliidu juhatus peaks omalt poolt selle läbiviimist õhutama ja selleks nõuga kaasa aitama. „Kevadikus“ peaks sellest avalikult aruantama, nii et tekiks noorsookarskusühingute vahel õilis võistlus selles idealistlikus, organiseeritud enesemaksustamises, mis on tegelikult palju rohkem kui enesemaksustus, olles õieti sisemine enesekohustus kaasa aidata omade suurimate ideaalide teostamisel.

See peaks jäämaga tulevikus esikohale noorsookarskustöö finantseerimises, kuna sel on nii suur sisemine kasvatav jõud. Selle lisaks võivad tulla muidugi tuluallikad — samasuguste toetuste kogumine õpetajailt, vanemailt, tuttavailt, endistelt õpilastelt jne., osavõtt karbikorjandustest, võimalikult ühisest karskusorganisatsioonide rahalisest loteriist

ja kohalikkudest loteriialleegridest jne. Kõik need asjad tulevad kaalumisele võtta niihästi noorsookarskusühinguis kui ka tulevase kongressilgi, põhimõttena — omal jõul tegutsema!

Lõppmärkus: praegustel asjaoludel peaks „Kevadik“ end kindlasti täielikult tasuma hakkama, milleks oleks vaja vähemalt 1500 uut tellijat. See on ju nii väike arv võrreldes kogu meie Noorsoo Karskusliidu liigeteperega, et selle saavutamine ei tohiks sugugi võimatu olla. Ka siin peaks organiseeritud tegutsema ja „Kevadiku“ levitamine sama finantsorgani hooleks andma, kes igas ühingus rahaliste toetuste kogumist korraldab. Pidage meeles: mida rohkem „Kevadik“ levib, seda paremaks, ilusamaks, sagedamaks ja suuremaks võiks „Kevadik“ muutuda. Ja selleks aitame kõik kaasa!

BERTA SELINGER

Suur tööliskirjanik Martin Andersen Nexö.

Üle maa käib õnnistatud inimesi nõiakepikelega. Siin väriseb kepike, vangub ja juhib maaluselisele allikale, säääl koputab ta siia-sinna, ilmutades kullasoont. On nagu suudaksivad nad kuulatleda sügavusi ja neile avanevad imed ning saladused, mis hulga kurtidelle ning nüridaile meeltele alatiseks jäänud suletuks.

Seesuguseid inimesi on Martin Andersen Nexö. Ja uudismaa, mis avaneb temale, on töölise elu mõtted ja tunded — need elavalt pulbitsevad allikad, mis ilmuvad esile harva, need sädelevad kalliskivid, mis veel leidmata lebavad sügavas poris ja mustuses. Temale nad ilmuvad, ja ta juhib meid ning selgitab meile, mis selgund temale.

Kuna meie veel kummardume vanade ebajumalate ette või avasui imetleme mõne moeluuletaja kunsttükke, ennäe, säääl otse meie eneste südame keskkel puhkeb õitsele imelill! Mitte romantika sinine lill, mitte kahvatu näljalilleke.

Lõhnav meie verest, meie ilujanust tõusnud, meie hädadest, muredest ja hirmudest, meie kuumast armastusest ja vähesest rõõmest, meie julgusest ja uhkusest toidetud, meie pisaratekastest niisutatud, tõuseb jõu- ja kurbusküllases ilus töölislule.

Goethe on oma „Fausti“ kirjutand, Strindberg teda eland, „Pellega“ ta seisab meie keskel. Ja „Võitja Pelle“ järele „Inimlaps Stiine“ see vaskne, halastamatu saaga naistöölise elust, kannatusist ja hukkumisest. Kodanlises kirjanduses pole ühtki nii suurt, nii elulist naiskuju kui „Stiine“. Hädas ja surmas on ta meiega, ta hingeõhk riivab me põski, ta südame-löök kajastub meie südameis.

„Pelle“ on töölisrahva vaim, „Stiine“ süda! ja süda on lõpmata avaram, suurem, rikkam.

*

Martin Andersen Nexö on sündind 26. juunil 1869 Kopenhaageni vanemas ja vaesemas tööliskodus. Ta ise kirjel-

dab oma lapsepõlve kodu „ühena neist tagahoovide kuristikest, kus näha vaid taevast — ja lagedat, lõpmatut tulemüüri, millele niiskuse joonistand suuri fantastilisi maakarte ning millel rändlevad seljakilbiga ja lugematute jalgega imeelukad — tuhatjalgsed.“

Martin oli vaevalt kolmeaastane, kui perekund kolis siselinna. Sellegipärast püüsid tugevaina ning süvenesid mälestused esimesest kodust. Ikka jälle tungivad need esimesed muljed tema

töölistest, kirjeldab Nexö liigutavalt nende väikeste elu. Kõik need kujud on Nexö enese lapsepõlvest, kasvand temaga koos, seepärast on nad nii võimsalt elulised nagu ta isegi.

Martini üheksandal eluaastal kolis perekund Bornholmi saarele, isakoju (isa oli kiviraidur). „Lapsepõlve rannas“ kirjeldab Nexö elamusi merel ja rannal ning samuti „Pelle“ esimeses jaos. „Kolmes pojas“ ta ütleb: „Ema tubagi ei olnud mulle nii kodune kui

A. Böcklin

Püha hiis.

kirjeldusisse. „See asub sügaval minus, nagu imeline seletamatu teadvus. Kõike mäletan kaugele tagasi. Usun, see on and, mis vaeste lapsed saavad kaasa hälli. Elu vaotab neile varakult kustumatud jäljed.“

Olutingimused olid halvad, kõik pidid kaasa töötama ja õnne ei tahtnud tulla. Ema kauples käsikäru kalade ja aiaviljaga. Lapsed — neid oli 11 — pidid kaasa aitama jõukohaselt. Nad kandsid ajalehti, korjasid ehitusplatsidelt laaste ja müüsid neid suuremates majades. Töölisnovellides ja mujal, kõigepeält „Stiines“, kaunimas raamatus

meri. Meie väikesest aknast ulatusin sinna sülitama. Vihasena viskas ta vahtu meie katuselle ja ajas laevarususid tormilippudena meie katusharjani. Kord hommikul kutsus ema meid akna juure, näidates öises tormis hukkund laevakeresid — neid oli viis. Kogu laht kiikus hüigla kurguna, täidetud rusudest ja hukkund laadungeist. See oli leib vaese rahva lauale ja meie poisid kargasime laenettesse, et tuua koju oma osa. Kakskümmend korda päevas suplesime meres, sulistasime paadiga ringi, purjetasime tuulega suurte jäämägede päale ja panime sagedasti

elu kaalule. Koolisõpru jäi merde ja võhivõõraid laipu loputas meri kaldale.“

Kooli ei saanud ta kauaks. Suvekuudel hoopiski mitte ja talvel vaid siis, kui ei olnud mahalaadimisi sadamas. „Kuid see polnud õnnetuseks. Omandasin arusaamise asjust loomulikul teel. Hiljem täiskasvanuna oli liigitamine võrdlemisi kerge. Usun, tuleviku kool peab leidma tee, kuidas kasutada lapse suurt nälga esemete eneste järele, ja hoidma musta tahvli küpsemale eale, mil kadund meelelise taju vastuvõtu võlu ja avaldub tung ülevaatlikkuse järele. Laps peab jälle pääsema välja koolipingist praktilisse ellu, mitte selleks, et teda ärakasutetaks, vaid et talle võimalduks esemetega lähemalt kokku puutuda. Esiteks omandaksime arusaamise, siis alles ülevaate. Nüüd on just vastupidi ja ma olen õnnelik, et koolipingi ei saand õigust nüristada minu tunnetevärskest ja vastuvõtlikkust. („Noorele hommikulle vastu“).

Järgmisel päeval pääle leeri saadeti Martinpoiss võõrsile. „Päev pääle leeri istusin jälle õlevarju all ja töötasin, kuna isa seisis eemal ja tahus kive. Järsku pani isa haamri käest ja ütles: „On kõige parem kui lähed ja otsid omale teenistuse, sest nüüdsest pääle pead ise enese eest hoolitsema. Nende sõnade juures ta noogutas pääd tähendusrikkalt, ja ehk küll ma olin pidanud enese eest hoolitsema sellest ajast pääle, mil roomata suutsin, kõlas see siiski üsna saatuslikult, nagu oleks ta annud mulle üle raske, vastutusriika koorma ja ise vabanenult sirutand selga. Ma pakkisin tööriistad, laotasin õlevarju üle ja astusin hää õnne pääle välja sügisvihmasesse ilma.“ („L a p s e p ö l v e r a n d“).

Ta leidis tallipoisi koha kauge sise-maa suures talus. Töö oli raske ja vastutus rõhus nõrgatervisega poissi. Kella kolmest, pool neljast hommikul hilja ööni — see nõudis enam kui tema jõu. Jäi midagi korratusse, siis kasvav töö poisil üle pää ning oli raske jõuda järele. Ühel päeval haaras teda meeleheide ning ta otsustas enese puua. Kuid sääli tuli midagi vahele. Üks pull

oli kiskund enese lahti — „ja sääli pidin ma jälle nagu alati oma hääkäikäigu ohverdama kohustelle.“ Kuidas ta siis Rõnne linnakesse rändab, sääli kingsepa õpipoisina neljateistkümnetunnilisest tööpäevast, näljast, külmast, üksildusest ja ülejõu töötamisest jagu saab, vaevalisist riisimest oma teadusejagu toidab, seda kõike on Nexö võrratult kirjeldand „Pelles“. Sellina kasutas ta paaril korral tööpuuduse aega ja võttis osa kõrgema rahvakooli kursustest. Vahepeäl oli ta ehitustöeline ja ühe klaassepa selli kaudu tutvunes ta töölisvõitlusega. Klaassepp ehk aimas, milline jõud uinus noores ehitajas, sest ta palus lahkumisel, et see kirjanikuks saades seisaks tööliste eest. Ja kui „Pelle“ ilmus saksakeeles, kuulas Nexö Berliini ajalehe „Vorwärtsi“ kaudu endise sõbra järele, et talle teadada töötuse pidamisest.

Mõne sõbra abiga õnnestus Nexöl talvel 1891/92 pääseda Askovi kõrgemasse rahvakooli, kus pani esimese aluse oma rahvakooliõpetaja haridusele. Ta elas viletsais tingimuis, ööd läbi ta õppis, et päeval täita abiõpetaja ülesandeid. Raske kopsuhaigus, mis pole paranend tänaseni, tuli veel juure. Lõpuks muretses talle üks emalik sõber toetuse lõunamaa reisiks ja nii läks ta sügisel 1894 Itaaliasse ja Hispaaniasse. Kuidas ta sääli elas, jutustab ta raamat „P ä i k e s e p ä e v a d“. Aastal 1896 tuli ta tagasi, kannatas jällegi haiguse all, valiti 1897 a. üheaastaseile riikliseile õpetajate kursuseile, sai koha daanikeele õpetajana ja hakkas oma esimesi raamatuid kirjutama. Neli aastat pääle selle lahkus ta õpetaja ametist, kuna ta ei suutnud vastu panna kahekordsele jõupingutusele, ja elab sellest ajast pääle ainult kirjanikutööst. 1898 a. ilmus novellikogu „Varjud“, aasta pääle selle „Lunastus“, 1900 a. romaan „Üks ema“ ja uus Bornholmi kogu „Mutimullahunikud“; 1901 a. võrratu jutustus „Perekund Frank“, hoolimata tugevast sotsiaalsest varjundist lõbusaim raamat, mille kirjutand Nexö. See vaimustav madaam Frank, kellega end võrrelda julgeb ainult üks mees linnas — vana linna hanekarjus,

kuid tema on ju merekotkagagi edukalt võidelnud. Vaatamata torisemisele ja riule ning kõvakäelisele karistusele, on emand Frank siiski parim ema, ohvrimeelse ja sooja südamega ning õrna, häbeliku hingega. Pisarad tulevad silmi kaastundest ja naerust, mitmesuguste kujude vaheldumist jälgides.

Aastal 1902. ilmus suur romaan „Üliküllus“, 1903. a. reisipildid lõunast „Päiksepäevad“ ja 1905. a. teine kogu „Mutimullahunikud“, jälle Bornholmi novellid, ja 1906. kuni 1910. võimas teos „Pelle“. Pelle on tööline — seega inimeks ise — kes paljalt, ainult tervisega ja isuga varustetult astub elu teenistusse. „Ta on mõlemad, mina ja sina, meie kõik, kes me tõuseme sügavusest, et osa saada uuest päevast. Varemalt oli ta viletsaim olend, keda kannud maa, ja nüüd on ta elu suure romaani kangelane, tal on kogu maailma tähelepanu. Kõik selle on ta saavutand ise — paljaste kätega — ei ole kunagi varem nähtud kangelast, kel nii vähe välist hiilgust“.

Juba Pellelapse, juba vana Lasseisa pärast tema küllase südamega ei peaks keegi mõöduma sellest teosest. Ja mil-

line kujude ja sündmuste küllus! See on suur eepos, milles on tabatud töölisrahva hingus ja elav südamelöök, nagu ei kunagi varem. Ja Pelle on alustand võidukäiku läbi kogu maailma. Ta on tõlgitud pea kõigisse keeltesse ja saand paljusis mais rahvaraamatuks selle sõna parimas mõttes. Ainuüksi Daanis oli 1919. aastani levinend 70.000 eksemplari.

Hiiglaselle Pellele järgnesid väiksemad kogud: 1908. a. „Kiidulaul sügavusest“, 1911. a. „Lapsepõlve rand“, 1913. a. „Õnn“, 1915. a. „All sinise taeva“ ja maatöölise draama „Dangaardi rahvas“, 1918. a. „Sügavmere kalad“, 1919. a. „Teel“.

Andersen Nexö suur kunst — tema eepiline sügavus ja dramaatiline raskus öitseb jälle kogu omas jõus ja ilus uues suurteoses „Inimlaps Stiine“. See on suurim, halastusrikkam ja valjum raamat töölislapsest ja töölisemast; kogu oma rikka südame laotab kirjanik nende veristetud jalge alla, külmast värisevate õlgade ümber, kõik oma armastuse annab ta neile. Väike katkend „Inimlaps“ Stiinest ilmus „Kevadiku“ Suvialbum I.

HELMI MÄELO.

Viiendamaks üleriikliseks emadepäevaks

22-sel mail s. a.

Emadepäev on eestkätt emade päev ja teiseks noorte päev.

Emadepäev ei ole mitte ainult emadelle kiituse-laulude, tänusõnade ja ülistuste ütlemiste päev, vaid nende avalduste kaudu emade enesetunde ja kohusetunde äratamise päev, ning kasvatusliste võtete selgitamise päev.

Emadepäev on emade suurima elu-ülesande, oma laste paremateks inimesteks kasvatamise küsimustesse süvenemise päev.

Emadepäev on teiseks ka noorte päev. Meie teame, et loomulikus olukorras jääb side lapse ja ema vahel kõige pü-

sivamaks ja kestvamaks. Lapsele on juba looduse poolt määratud kõige ligem vahekord emaga, mis ka lapse täiskasvanuks saanult edesi kestab, kui ema ja laps üksteist mõistavad ja usaldavad. Meie ei tea ühtegi, ka kõige julmema südamega kurjategijat, kes ei oleks igatsend rasketel silmapilkudel oma ema usaldust ja armastust. Ka see on igatsus ema järele, kui niisugune mees oma huultelt needimisesõnu emale sajatab: see on, võib olla, etteheide emale, et ta on oma lapse ilma jätnud kõigesuuremast maapäälsest usaldusest ja kõigesügavamast armastusest.

Meie vajame oma elus sõpra, iseäranis vajame teda noorena, ja meie teame,

et ei ole trumat ja kindlamat, kui on ema.

Aga kui sagedasti ei ole ka nii, et kõik ema püüdmised jäävad tagajärjeta. Iseäranis tuntakse ennast küpsemisea aastatel kõigest üle olevat. Kodu ja ema mõju kipub jääma ümbruse ja seltskonna mõju varju, seda peetakse lapsuse tundemärgiks — ja alles siis, kui eluvitsad valusasti peksavad, alles siis saadakse sellest jälle aru, kuid sagedasti on see siis juba hilja . . .

Et jätta lapsi ja vanemaid loomulikku vahetorda, et lähendada neid üksteisele, selleks nimetame emadepäeva ka noorte päevaks, õieti noorte tööpäevaks. Mõelgu noored, milleks nende vanemad, eriti ema, nendele on. Katsugu nad leida enese südames üles see koht, mis

peidab tänumeelt oma ema vastu. See koht on vahest varjatud ehk rõhutatud kuhugi südame soppi, sest ema ise ei ole seda kunagi esile katsund kiskuda, aga see koht on kindlasti sääl olemas, kui seda otsima hakatakse.

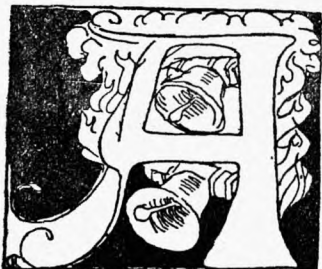
Ja kui lapsed selle koha enese südames leiavad, siis näevad ja teavad nad, mis ema nende hääks oma elus on teind. Emadepäeval ärgu keelaku need noored avaldamast seda, mida nad teavad. Emad ei vaja palju, pisut arusaamist ja usaldust, ning nende elujõud kasvab tuhandekordseks. Avaldagu seda noored, lapsed kodudes ja emadepäeva koosolekute ruumides!

Selle päeva pühalikuks ja ilusaks tegemine, nii väliselt kui ka seesmiselt, on noorte kohus!

EEDI K.

Emerson — Ameerika esimene sügavmõtteleja. ¹⁾

Ameerikatunne maana, kus elu määrajaiks on vaid puhtmajanduslikud huvivid, kuna Ameerika

vaimline palg on vaimuvaene ja ilmetu.

Ent see arvamine on mitmeti pinnaline ja pääliskaudne, kuna mitmet alal säälsset elu juhivad siiski inimlik vaim, mis pole lämbund hingetumasse dollarijahti. Uue ilma värskes vaimu äratajaks osutub Emerson, kes kuulutas uut mõteteviisi, kes õpetas inimesi teed leidma välisilmast oma seesmise inimese juure, kes oli ajajooksul muutunud välisilma orjaks, tummund masinate mürrasse ja mattund suurlinnade tolmu alla.

Ralph Waldo Emerson sündis 25 mail a. 1803 Bostonis, põlvenedes vanast õpetlasperekunnast. Temast pidi saama

1) Katkeid ja lausungeid Emersoni loominguist ilmus „Kevadiku“ eelmises numbris.

kirikuõpetaja, milleks õppis ülikoolis teoloogiat. Sääl süvenes ta Platoni, Augustiinuse ja teiste suurvaimude teostesse. Pärast ülikooli lõpetamist sai ta Bostonisse koha. Aastal 1832. võttis ta ette reisi Euroopasse, mis vältas kaks aastat. Sellel reisil tutvus ta paljude kaasaegsete suurmeestega ja sõlmis elupikkuse sõpruse oma vaimusugulase Carleyliga. Euroopast tagasi tulnult andis käest oma kirikuõpetaja koha ja andus omale armsamale tegevusele, elu- ja kirjandusküsimuste uurimisele. Juba poisikesepõlves huvitasid Emersoni nimelusi ja looduses valitsevad vastolud, ja ta püüdis leida nende tasandusvõimalusi.

Elukohaks valis ta omale Concordi küla Bostoni lähedal; linnaelu oma kärarikkuse ja pääliskaudsusega ei meeldind vaikustarmastavale mõtlejale. Siia jäi ta eluotsani, ja siin, kastani-puudest varjutatud lihtsamas majas, saistast see humanne inimsooõpetaja, kellenena teda ta teoste kaudu tunneme.

Aastal 1847. võttis ta ette veel ühe reisi Inglismaale. Reisisid pidas ta loenguid, mis talle töid laialise kuul-

suse ja austuse kogu Inglismaal. Sellelt reisilt sai ta aineid oma esseede kogu jaoks inglasist ja Inglismaast. Varssi aga pööras ta jälle koju tagasi ja elas edesi oma vaikset, peaaegu erakuelu, istudes raamatute juures, või jälle endassesüvenenult mõeldes, või pannes paberille omi paremaid mõtteid. 1872. aastal hakkas ta mõttevõime langema ja 27. aprillil 1882. a. suri Emerson seitsmekümneühedeksa aastase raugana. Ta viimne pilk langes Carleyle'i pildile: „See hää mees — mu sõber,“ olid ta viimsed sõnad.

Emerson pole küll süstemaatiline mõtleja ega järjekindel filosoof, ent siiski tugevaim intellektuaalne jõud Ameerika mõtlejate seas. Tema samum teeavajana Ameerika mõtlejate esirinnas, käes uutest ideist läitund inimhinge valgustav tõrvik. Tema esseed ja poeemid, milles ta käsitab loodust, ajalugu, vaimukangelaste elulugusid, kirjandust, filosoofiat, moraali ja isegi poliitikat, äratavad veel praegugi

nende lugejas vaimustust. Punase joonena läbib tema töid optimistlik elukäsitlus, kirgas-idealistic eluvaade ja peaaegu müstiline looduse imetus. Tema tööd räägivad pääasjalikult isikust ja selle rippumatusesest. Ta soovib suubuda endasse, õpetab meid tundma meie siseilma. Tema on üksinduse filosoof. On õnn olla üksi hetkeks salapärases looduses ja tunda, kuidas su seesmised võimed hakkavad kasvama nagu metsa puud ja lilled. Pole tarvis sarnaseks mõtiskeluks erilisilmelist kohta, on tarvis vaid hinge sõltumatust välismõjudest. Emerson ise luges põõningul vaiba sisse mässituna Platoni teoseid, ammutades säält mõtteid, nagu neid tema enesege teoseis esineb sädelevate lausungite ja mõtteküllaste arutluste näol.

Niisugune ongi Emerson — Ameerika esimene sügavmõtleja ja sisetunde ärataja. Hinge sõltumatuse ja vaimuvabaduse apostlina tohiks ta huvitada ka eesti noori.

Suurvaim tähendab kõigepäält pikaajalist kannatust. Nende teaduslike ja kirjanduslike saavutuste eest, mis toovad kõige enam au me inimvaimule, oleme tänu võlgu mitte sel määral mõistuse üleolekulle, nagu üldiselt arvatakse, vaid palju enam tahte üleolekulle, mis imetugevalt enese üle valitseb.

Jules Payot (Tahte kasvatamine).

*

Kõlbline vabadus, samuti kui poliitiline ja üldse kõik, mil mingi väärtus siin maailmas, on saavutatav ainult palavas võitluses ja päale selle on vaja saavutatut lakkamata kaitsta. See on tugevate, osavate ja püsivate tasu. Keegi ei ole vaba, kui ta ei ole vabaduse vääriline. Vabadus ei ole õigus ega tõsiasi; see on tasu, kõrgeim, õnnestavaim tasu. See on kõigile elujuhtumusile see, mida on päike maastikule. Ja kes seda ei ole saavutand, see jääb ilma elu sügavaist ja kestvaist õnnedest.

Jules Payot (Tahte kasvatamine).

*

Meie lüüasaamisedki võivad muutuda meie kasuks: nii arvurikkad on tõeliselt meie täienemisabinõud!

Jules Payot (Tahte kasvatamine).

HAIID RAAMATUID

Eino Leino loomajutt „Musti“.

Iseäralist huvi on pakkund kirjanikudele koerad. Need on koduloomadest vahest kõige targemad ning viibivad inimestega kõige lähedasemas kokkupuutumises. Meie kirjanduse paremad koerajutud on Fr. Tuglase „Popi ja Huhuu“ ning Olaf Roodi „Bertil Holmqvist“. Teistest keeltest on tõlgitud meile Tšehhovi „Kaštanka“ ja Eino Leino „Musti“.

„Musti“ huvitavus peitub selles, kuidas koera elamused ja mõtted sarnanevad inimeste omadelle. See annab jutustusele üldnimiliku, sümbolistliku ilme nagu see on Tuglase „Popi ja Huhuu“.

Musti on tark ja mõtleja, filosoofiliste kalduvustega koer, kes näeb maailma alatasa übermoodustumas ja uuestisündimas. Ta tajub järjest uusi nähteid, mida ta ei suuda esialgu ära seletada. Ilm näib ta ümber lihtsana ja kitsana, kuid mõtlevalle olevusele pakub ometi palju huvitavat ja kummalist materjali. Elu kohta ütleb ta, et maailmas pole midagi kindlat. Kas me elame või ei, seda kindlasti ei tea öelda, ent me kannatame, selles oleme kindlad. Ja seda kannatust võikski pidada eluks.

Koeralt nõudis mõtlemine algul suurt, üliloomulikku pingutust, ent siis hakkas ta sellega harjuma, huvi ja rahuldust tundma. Musti esimeseks teadlikuks mõtteks oli nälg. Ja — nälg ongi vist tähtsaim elutegur.

Koer arenevat kiiremini kui inimene, isegi mõtlemiselt. Inimesi hindab ta madalalt, ent siiski mitte ilma optimis-

mita — teatud rahuldumisega. Koer olla kõlblustundelt arenenum kui inimene. Ta kokkupuuted välisilma ja inimestega on jutustuses kõige huvitavamad. Selles on rohkesti koomilisi löimi.

Keelelt kerge, stiililt kindel, sisult mõtterikkas ja koomiliste sündmustega — sarnasena soovitav raamat kõigile, eeskätt mõtlevalle noortele.

A. R.

J. Linnankoski romaan „Laul tulipunasest lillest.“

Viimasel aja! on rikastund meie kirjandus iseäranis soome keelest tehtud tõlgete poolest. On juba ilmud ja ilmumas eesti keeles peaaegu kõik, mis soome kirjanduses iseäralikku ja paremat. Mõned neist teoseist on maailmakirjanduse väärtusega, nagu J. Lehtose „Putkinotko“, mis osutub üheks huvitavamaks raamatuks päale „Seitsme venna“. Siis veel J. Aho „Panu“ ning J. Linnankoski „Laul tulipunasest lillest“. Viimane on tõlgitud ühes „Seitsme vennaga“ prantsuse keelde ning leidnud sääl hää vastuvõtu.

„Laul tulipunasest lillest“ on liigutavtraagiline-romantiline raamat. Ses on haruldasi juhtumusi ja haruldasi tüüpe, mida meie ajal vaevalt veel ette tuleb. Päätegelane Olavi on täiesti heroiline, idealiseeritud armastuse tugevuse ja osavuse kehastus. Kutselt parvepoiss, muidu suhetel rahvusvaheline Don Juan, kes võidab ühe naise südame teise järele. Ta ei tegutse küllalt kõlbliselt, seepärast hakkab hiljem südametunnis-

tus kiusama. Ka neiud, keda ta armastand ja maha jätnud, hakkavad teda tülitama. Abielu ja lapse kaudu saavutab siiski lõpuks hingelise rahu.

Mitmekülgne raamat. Palju, palju leidub siin seda, mida nimetatakse ilusaks, armsaks ja liigutavaks. Võib olla samapalju ka eetilist vaimu, mis tasub tegelelastele nende teo järele. Tugev moraalne tunne tagab Linnankoski individuaalseile elamusile ühiskundliku tagapõhja.

Haruldase kirglikkuse pärast ei võiks pidada Linnankoskit sugugi Põhjamaa kirjanikuks. Lugesin „Lauluga“ peaaegu ühel ajal kuulsa poola kirjaniku Żeromski romaani „Popioly“ („Tuhas ja põrmus“), mis kirjutatud umbes samal ajal kui Linnankoski teos. Mind üllatas nende kokkulangevus, vaatamata kirjanikkude rahvusele ja maa geograafilisele asendile. Suured teod, sügavad armastusvalud, ilusad naised, vabaduse armastus — see iseloomustab mõlemaid teoseid.

Ei saa salata: „Laulus“ on tühje kohti, mittejärjekindlat arengut jne., kuid see ei osutu oluliseks. Päätükk sellest huvitavast romanist muu seas ilmus minevaastases „Kevadiku“ Suvialbum I. A. R.

R. W. Trine — Iseloomu kujundamine mõttejõu läbi.

— Ma olen see, mis tahan. —

Kasvatuslikud meetodid on juba mõni aeg ära märkind enesekasvatuse võrratut tähtsust. Käesolev raamat liigineb nende sarja, käsitades selle kitsamat osa: — iseloomu kujundamist mõttejõu läbi.

Autor toob esile kujukais piltides selle küsimuse tähtsuse. Ta on hookas võitleja selle eest ja lausub: Kunagi järeljätmata mõttekordamine loob jõu, mis aitab mõttejõudu koguda ja ühte punkti koondada, ning see viib meid lõpuks oma eesmärgile.

Nagu teada, edeneb igas inimeses ebateadlikult iseloomu kasvatamine mõttejõu läbi, olgu see nähtus positiivne

või negatiivne. R. W. Trine¹⁾ käsitab mõlemaid seisukohti. Muidugi on kasvatuslike tähtsusega ainult esimene nähtus, kuna viimane valmistab kurjategijaid. Seepärast peab viimase vastu sama sõjariistaga välja astuma, — hävitama mõttejõu läbi ta mõju, kasvatama end jõutahtleiselt.

Kahjuks peab neid väiteid tõepoolest siin ainult väidetena võtma, sest Trine ei käsitle lähemalt miljöö, pärvuse ja nooruskasvatuse mõju, mis võivad halvata mõttejõudu, nagu seda väidab omakorda kuulus itaalia psükoloog Cesare Lombroso kurjategijate puhul.

Kuid seda tähtsama tegurina osutub mõttejõuline iseloomu kujundus positiivsete nähtuste juures. Sää! on õigus Trine ütlesel: Ma olen see, mis tahan. Autor valgustab seda küsimust pikemalt kui esimest. See on ühtlasi ka parem osa raamatus.

Trine õhutab mõttejõu tugevusele, nähes selles tähtsamaid tegureid enesekasvatuse alal. Ta ütleb: Meie peame kindlasti teadma, mida tahame kätte saada, siis seda eesmärki kindlasti ja kõikumata mõttes pidama, oma usku — see on: meie loojat mõttejõudu — kunagi kahtluse ja kostuse läbi eksitada laskma ja nii igapäev tegema, mis meie käsi leiab tegemiseks ja mitte kunagi kaebama ega hädaldama, vaid selle asemel aega kulutama selleks, et oma mõttejõudu nagu kumera peegli põletispunktis koondetult juhtida oma eesmärgile, mille vaimus oleme üles seadnud. Niisugune tegevus viib meid varem või hiljem selle täideminekulle, milleks töötame —

See on eriti väärtuslik raamat noorsoole, aidates neil iseseisvat teed leida selles eas valitsevas kaoses. Ta on parandav oma lootustandva optimismi tõttu ka neile, kelle tahtejõu kujunemine on arenend vildakulle teele.

Ed. M.

1) Trine, loe Train.

Tartu noorsoo karskusorganisatsioonide keskkorraldus.

Eelviimasel numbris mainisime Tartu n. karskusorg. keskkorralduse loomise eeltöid, nüüd on asjaga niikaugemale jõutud, et on vastuvõetud keskkorralduse kodukord ja valitud 3-liikmeline juhatus, kuhu kuuluvad A. Peets, A. Pukk ja F. Olup. T. N. K. K. ülesandeks on ühisettevõtete teostamine ja algatamine kõigile temasse kuuluvate org-ide sihtidekohastel aladel. Tegevust juhivad esindav kogu ja juhatus. Esindava kogu esimeheks on A. Põld, sekretäriks prl. Anderson.

Tõrva Ühisgümnaasiumi karskusringi tegevusest.

Karskusliikumisel meie koolinoorsoos on tulnud senini ennastsalgavalt võidelda karskusvastase vaimuga, mis eriti sõja tagajärjel mõjule ja võimule pääsis, et jõuda sarnaselle kõrguselle, kus ta on praegu. Raske oli püsida karske teiste pilgete all ebakarskes miljööös, kuna mürgitav püssirohu lõhn polnud veel haihtunud. Sarnaseid vaevalisi keerdkäike pidi sammuma karskusliikumine ka Tõrvas.

Nii jõuti siin 1925. a. kevadeks niikaugemale, et tookordsete abiturientide algatusel suudeti ringile panna alus, kuna tema ümber oli koondunud umbes 30 liiget. Ka tolkorral ei julgend

Omis asjus.

Toimetuse juhivad lugejate tähelepanu mai kuu lõpupöördele ilmuvalle „Kevadiku Suvialbum“ II-le. Album ilmub kahekordse numbriga suuruna, sisu valitud, trükk hääl paberil. Tellimishind Mk. 25.—, üksikmüügil ostes Mk. 30.—. Noorsoo Karskusliidu liikmeid, kes „Kevadikku“ enda liigetelle tellind, palutakse albumi tellijate arv kohe toimetusele teatada,

Toimetusele on saadetud.

Soome saatkond Eestis on „Kevadikule“ kindlalt suure ja väärtusliku teose „Suomi, Maa, kansa, valtakunta“ III köites.

Väljaandja: Eesti Noorsoo Karskusliit. Vastutav toimetaja: kutsenõunik Hans Roos. Tegev toimetajad: Eeva Pedriks, E. Kubjas, H. Rink, L. Urm.

Toimetuse aadress: Tartu, pst. 86, telefon 404.

Toimetuse kõnetunnid: tegevtoimetajal — teisipäeval 2—1/23 } Jakobi t. 8.
toim. sekretäril — teisip. ja neljap. 1—1/23 }

veel kõik karsked ringist osa võtta, kartes üksikuid, kes nende veendumusele võiksid oma pilkega hädaohtlikuks saada. Pea aga kadus kartus ja ringi ümber koondus umbes 70 hingeline liigeteper, kes kõik täiskarsked. Selle lühikese aja jooksul on ring palju saavutand oma sihtide teostamisel; on propageerind karskustõtet ning pakkund palju ka kaudseks karskustööks. Nii on ringil praegu üle 200 köitelise raamatukogu, kuna tal selle ning lugemislaua muretsemiseks on olnud kasutada 10.000 mk. Pääle selle on ring korraldand teohtuid, kirjandus-muusikaõhtuid, referaat- ning vaidluskoolesolekuid. Veel on mitmed ringi liikmed olnud tegevad karskusaate õhutajana väljaspool kooli ning asutand muuseas karskustoimikunna Lövele. Edesi on levitand ring karskuskirjandust ja E. N. K. liidu ajakirja „Kevadikku.“

Tehtud töö kokkuvõttena korraldas ring veel 3. aprillil vabatahtliku karskuseksami keskmise astme kava ulatuses. Nii sooritasid keskmise astme eksami 13, kuna alama astme tunnistuse said 2 isikut. Nimetatud sündmus oli omasarnaseks kogu Helme koolile, ning äratav seega küllaldast huvi ja tähelepanu.

Ringi väljavaated tulevikku on hääd, kuna ta tugib kõikumata alusel. Ta tahab kasvatada Helmele karskeid ning eluvõimsaid kodanikke, mitte üksi Helmele, vaid kogu Eesti riigile. Selleks on määratud tema lakkamatu rükk!

Ed. T—u.

et võimalik oleks seda veel enne suvevaheaga tellijatele kätte toimetada.

Üksiktellijaid, kelle tellimisaeg № 6-ga lõpeb, palutakse tellimist uendada.

Kõiki organisatsioone, kellele „Kevadikke“ saadetud, ja levitajaid palutakse tungivalt omi arveid õiendada.

„Eesti Naine“ nr. nr. 3, 4. „Eesti Kirjandus“ nr. nr. 2, 3. „Noorusmaa“ nr. nr. 1, 2, 3, 4, 5. „Protestantline ilm“ nr. nr. 1, 2, 3.